

<C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Beletria\Junkova Lydie\Stalo se v Miami.pdb>

PDB Name: Lydie Junková-Stalo se v Miami

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Lydie Junková-Stalo se v Miami

"To je přepadení!" vykřikl drsně muž s šátkem na obličej.

"Všichni k zemi!"

Pět vystrašených zákazníků se poslušně složilo na podlahu obchodu.

Muž za pultem se k tomu neměl.

"No tak, bude to!" Druhý lupič na něj zamířil zbraň.

Prodavač už bez odmluvy sjel také na zem. "Ksichtem na podlahu! A žádný blbiny!" přikázal hrubě.

Jedna ze zákaznic vyrazila jakýsi skřek, druhá začala hystericky naříkat.

"Buďte tiše, prokrista," zasyčel na ně muž, který ležel hned vedle nich.

První lupič přistoupil zatím k otevřené pokladně a začal vybírat bankovky. Druhý se otočil k ženě, která ještě tiše kvílela. "Budeš držet tu hubu?" osopil se na ni.

Na podlaze se rozhostilo ticho, nikdo se už neodvážil ani pohnout.

"Co s tím děláš tak dlouho?" otočil se hrubián ke svému komplicovi.

Toho využil prodavač a pokusil se o jakousi akci, nikdo se nikdy nedověděl, co měl vlastně v úmyslu. Druhý lupič zaslechl šramot a prudce se otočil; přitom mu z pušky

nečekaně vyšla rána. Ozval se výkřik a muž od pokladny rovněž vypálil. Někdo ztěžka vyhekl. Několik vteřin bylo naprosté ticho. Prodavač zvedl opatrně hlavu a spatřil kaluž krve.

Zdálky zaječela policejní siréna.

"Padáme!" zařval hrubián. Oba lupiči rozrazili dveře a

zmizeli na ulici. Venku na ně čekal vůz, řízený sotva patnáctiletým klukem. Vzápětí se rozjel a zmizel za rohem.

V obchodě se mezitím zvedli ze země. Vyděšeně, ale se stále s větším úžasem na sebe vzájemně civěli.

Žena

začala pro jistotu zase naříkat.

"Snad vás nepostřelili?" skočil k ní prodavač.

Všichni se po sobě znovu podívali, nikomu nic nebylo. Nechápatě hleděli na krev na podlaze. Do obchodu vtrhla policie. Dva ze zákazníků sjeli znovu k zemi. "Je někdo raněn?" zeptal se mladík v uniformě.

"Nikdo!" odpověděli sborově.

"Děláte si legraci?" vyjel starší policista a zaujal výhrůžný postoj.

"Propána - ti dva se snad postřelili sami! Navzájem!" vykřikl teď prodavač.

Policie chvíli vyšetřovala, ale k jinému závěru dojít

nemohla. "To mě teda podržte!" řekla její starší část. "Takhle natvrdlý lupiče aby teda pohledal."

"Nebudete je stíhat?" zeptal se jeden ze zákazníků, dodav si konečně odvahy.

"A můžete nám je popsat?"

"Měli šátky až k nosu a čepice naražený až na uši!"

"No tak vidíte! Podle čeho je máme najít?"

"Vždyť značně krváceli!" ozval se opět prodavač, který byl přece jenom nejsrdnatější. "Určitě vyhledají nějaké ošetření!"

"No to máte pravdu! Nemocnice je kousek odtud."

"Tak vidíte! Tam určitě vzbudí ti dva pozornost!"

"V Miami? Nikdo si jich ani nevšimne! Zkuste tam zajít na ambulanci: je pořád plná postřelenejch!" Starší policista se obrátil k mladšímu kolegovi: "Hele, sepiš to tady, já počkám ve voze."

"Tak už si to konečně dočet?" zeptal se nakrátko ostříhaný mladík. "Tobě to teda trvá!"

"Co blbneš, vole!" opáčil druhý. "Teda ti řeknu, je to

poučný." Zamával potištěným kusem papíru. "Kdes to vůbec splášil?"

"Brácha to vytiskl na internetu. Ale o čem se z toho chceš poučit? Stejně nemáme žádný zbraně. A hned tak mít nebudem."

"Já si spláším pistoli!" holedbal se druhý kluk.

Ostříhaný se na něj útrpně podíval. "Myslíš, že nikdo nepozná, že je ti dvanáct? Musíme počkat, až vyrostem."

"Fakt, vole. Nuda."

Oba se zvedli, hodili si na záda batohy s učivem a vydali se pomalu ke škole. Loupeže odložili. Prozatím. Prozatím?